

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **Česká televize**, se sídlem Kavčí hory 1, Praha 4, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 5. 2010, č. j. 9 Ca 287/2009 – 38,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalovaná Rada pro rozhlasové a televizní vysílání domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 5. 2010, č. j. 9 Ca 287/2009 - 38, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze (dále také „městský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 19. 5. 2010, č. j. 9 Ca 287/2009 – 38, zrušil rozhodnutí žalované Rady pro rozhlasové a televizní vysílání ze dne 2. 6. 2009, sp. zn. 2009/123/HOL/ČTV, č. j. hol/4799/09, kterým byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 50 000 Kč za porušení ust. § 48 odst. 4 písm. a) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění účinném ke dni 2. 6. 2009 (dále jen „zákon o vysílání“), a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Porušení uvedeného ustanovení mělo podle rozhodnutí žalované spočívat v tom, že označením sponzora GEOSAN DEVELOPMENT Praha (sponzor pořadu, mutace 1), s premiérou vysílání dne 9. 9. 2008 v 18:47:51 hodin na programu ČT4 Sport, které bylo reklamou, porušil povinnost zajistit, aby reklamy a teleshopping byly rozeznatelné, u provozovatele televizního vysílání zřetelně zvukově, obrazově či zvukově-obrazově oddělené od ostatních částí programu. Městský soud při rozhodování vyšel z toho, že sponzorský vzkaz v projednávané věci neobsahuje ústřední motiv, tj. přesvědčení diváka ke koupi určitého výrobku zdůrazňováním jeho kvalit,

srovnáváním s podobnými výrobky či nějaký reklamní příběh, tj. dynamický charakter vysílaného sdělení. Spot není založen na nabídce produktů zdůrazňováním jeho kvalit a vlastnosti a absentuje srovnávání s podobnými výrobky. Byť zpracování není statické, nemá dějovou osu, jak je tomu u reklamního příběhu. Nejedná se o podporu prodeje bytů, ani o nenásilnou nabídku těchto služeb. Prezentace sponzora spočívá v postupném zobrazení čtyř obrázků domů v pozadí a v slovním doprovodu „stavíme pro Vás nové byty – Geosan Development“. Samotná postava dirigenta a akce, spočívající v roztažení opony, je pouze zajímavým začátkem spotu, uvozující prezentaci sponzora a upoutávající pozornost diváka. Vlastní prezentace je obvyklá a typická pro sponzory. Sama žalovaná připustila, že jde o nenásilnou nabídku služeb, a neměla tak sama postaveno najisto, že se jedná o jednoznačné porušení ust. § 48 odst. 4 písm. a) zákona o vysílání. Městský soud dále shledal důvodnými poukazy žalobkyně na to, že namísto označení žalobkyně je v odůvodnění napadeného rozhodnutí označována společnost CET 21 spol. s r. o., jakož i na další nesrovnalosti v citaci stanoviska žalobkyně ve správním řízení. Tyto skutečnosti vedou k nejasnostem a zčásti i k nesrozumitelnostem odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nejedná se však o takovou vadu řízení, která by měla vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí, neboť z kontextu celého rozhodnutí je zřejmé, komu a za jaké jednání byla uložena sankce (jedná se o písařskou chybu). Městský soud z uvedených důvodů shledal, že žaloba byla podána důvodně a že žalovaná se dopustila nezákonnosti.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podala žalovaná jako stěžovatelka (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou výslovně opřela o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Stěžovatelka namítla, že se rozsudek městského soudu jeví nepřiměřeně krátký. Úvaha správního soudu se srazila na pouhé konstatování, že s jejím názorem nesouhlasí. Rozsudek není dostatečně zdůvodněný, je nepřezkoumatelný a tedy nezákonný. Městský soud dále nesprávně posoudil právní otázku, neboť předmětný spot nelze uznat za pouhé označení sponzora. Spot se neskládá pouze ze statických obrázků, ale také z dalších vizuálních a audio prvků. Nelze souhlasit s tím, že spot může být považován za reklamu pouze tehdy, je-li v něm obsažena nabídka produktů zdůrazňováním jejich kvalit. Soud zřejmě dovozuje, že za reklamu lze považovat pouze spot, který zdůrazňováním vlastností výrobků tyto nabízí a současně tato nabídka je součástí reklamního příběhu. Taková konstrukce neodpovídá textu ani duchu zákona. I nenásilná reklama je reklamou. Nelze považovat násilnou nabídku jako podmínku „reklamnosti“ určitého spotu. Nejedná se v žádném případě o nejistotu rozhodujícího správního orgánu či připuštění toho, že vlastně neví, zda došlo k porušení zákona. Předmětný spot obsahuje dynamický prvek ve formě dirigenta, jenž za zvuků hudby staví různé druhy bytové zástavby. Pokud jí správní soud vytýká nejednoznačnost, pak se toho samého dopouští sám v odůvodnění svého rozsudku, a to v rámci hodnocení námitky směřující do jejích písařských chyb. Není možné seznat z vysvětlení městského soudu, zda považuje tuto námitku za důvodnou a na jejím základě rovněž zrušuje správní rozhodnutí, či zda jsou tyto písařské chyby opravitelné. Soud cituje jakési další nesrovnalosti, ale jaké to jsou, již neuvádí. Takovéto jednání je nepřípustné. Je-li tato námitka důvodná a na jejím základě bylo zrušeno správní rozhodnutí, musí být přesně vysvětleno, které námitky a proč jsou opodstatněné. Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Stěžovatelka v prvé řadě namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku s tím, že je nepřiměřeně krátký a městský soud se omezuje na konstatování, že s názorem stěžovatelky nesouhlasí.

Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, oba dostupné na http://nalus.usoud.cz), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, *je* i *povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit* (ve správním soudnictví podle ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s.). Ve svém nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06 (dostupný na http://nalus.usoud.cz), Ústavní soud také vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Z odůvodnění rozhodnutí proto musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé.

Také Nejvyšší správní soud se zabýval ve své judikatuře otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, který byl uveřejněn pod č. 244/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, v němž vyložil, že: „*Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v_rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné*“. Nejvyšší správní soud též vyslovil v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, dostupný na www.nssoud.cz, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. V rozsudku ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, dostupném na www.nssoud.cz, pak Nejvyšší správní soud judikoval, že „*rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, pokud z něho*

jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí".

Nejvyšší správní soud i s přihlédnutím ke svým dřívějším judikatorním závěrům konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění soudního rozhodnutí.

Uvedeným požadavkům na soudní rozhodnutí přezkoumávaný rozsudek městského soudu vyhovuje. Není rozhodující délka rozsudku městského soudu, ani skutečnost, že je tento rozsudek kratší, než napadené správní rozhodnutí. Rozsudek městského soudu splňuje výše uvedené požadavky na odůvodnění soudního rozhodnutí a jeho délka je v tomto směru irelevantní. Skutečnost, že se odůvodnění napadeného rozsudku jeví stěžovatelce nepřiměřeně krátké, nezakládá nepřezkoumatelnost tohoto rozsudku a nepředstavuje ani jiný zákonný důvod pro jeho zrušení.

Námitka stěžovatelky, že se městský soud omezil na konstatování, že nesouhlasí s jejím názorem, se nezakládá na pravdě. Městský soud ve svém rozsudku řádně popsal skutkový stav, uvedl podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů hodnotil tento skutkový stav, jakými úvahami se řídil a jaký závěr na základě toho učinil. V rozsudku tedy neabsentují vlastní úvahy soudu a ty nejsou ani vnitřně rozporné nebo nesrozumitelné.

Nejvyšší správní soud proto neshledal, že by rozsudek městského soudu trpěl nepřezkoumatelností.

Další námitky stěžovatelky se týkají hodnocení otázky, zda v daném případě byl spot reklamou ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. n) zákona o vysílání.

Podle ustanovení § 2 odst. 1 písm. n) zákona o vysílání se reklamou pro účely tohoto zákona rozumí jakékoliv veřejné oznámení, vysílané za úplatu nebo jinou protihodnotu nebo vysílané za účelem vlastní propagace provozovatele vysílání, určené k podpoře prodeje, nákupu nebo pronájmu výrobků nebo služeb, včetně nemovitého majetku, práv a závazků.

Podle ustanovení § 2 odst. 1 písm. s) zákona o vysílání se sponzorováním pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoliv příspěvek poskytnutý fyzickou nebo právnickou osobou, která neprovozuje televizní vysílání nebo produkci audiovizuálních děl, k přímému nebo nepřímému financování rozhlasových nebo televizních pořadů za účelem propagace jména a příjmení fyzické osoby nebo názvu právnické osoby, obchodní firmy, obrazového symbolu (loga) nebo ochranné známky, sponzora nebo jeho služby, výrobků nebo jiných výkonů.

Podle ustanovení § 48 odst. 4 písm. a) zákona o vysílání je provozovatel vysílání povinen zajistit, aby reklamy a teleshopping byly rozeznatelné a u provozovatele rozhlasového vysílání zřetelně zvukově, u provozovatele televizního vysílání zřetelně zvukově, obrazově či zvukově-obrazově oddělené od ostatních částí programu.

Otázkou rozlišení mezi reklamou a sponzorským vzkazem se již Nejvyšší správní soud opakovaně ve svých rozhodnutích zabýval. V rozsudku ze dne 9. 11. 2006, č. j. 7 As 81/2005 - 79 (publikovaný pod č. 1063/2007 Sb. NSS), mimo jiné uvedl, že *„takovýto spot může ve svém důsledku obsahovat reklamní sdělení v širším slova smyslu, tj. sdělení veřejně propagující obchodní firmu, výrobek, zboží či službu, a dále i slogan, tj. určité slovní spojení charakterizující podnikatele či jeho výrobek, zboží nebo službu. Dále musí takovýto sponzorský vzkaz dostát všem pravidlům stanoveným v ust. § 53 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání a rovněž v ust. § 48 odst. 1 až 3 cit. zákona (z důvodů výše uvedených). V této souvislosti Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že základním účelem sponzorování je vytvoření dobrého jména, pověsti právnické či fyzické osoby či jeho výrobků (tzv. goodwill). Tento účel proto musí sloužit jako odlišující kritérium pro reklamu a sponzorování, protože tam, kde by sponzorský vzkaz vybízel ke koupi určitého výrobku podnikatele, by se již nejednalo o sponzorský vzkaz, nýbrž o reklamu. Sponzorováním si tak sponzor vytváří goodwill, povědomí u diváka, prezentuje svou existenci, předmět činnosti a výsledek tohoto předmětu, aby ho následně reklamou přesvědčil o koupi tohoto konkrétního výrobku. (...) Klasickým příkladem sponzorského vzkazu vytvořeného dle zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání tak bude grafická prezentace loga sponzora či jeho výrobku doprovázená sloganem charakterizujícím sponzora či výrobek, spíše statického charakteru, s uvedením, že se jedná o sponzora konkrétního pořadu. V žádném případě však nemůže jít o takové ztvárnění, kde by ústředním motivem bylo přesvědčení diváka o koupi určitého výrobku zdůrazňováním jeho kvalit, srovnáváním s podobnými či nějaký reklamní příběh, tj. dynamický charakter vysílaného sdělení.“*

Reklama ve srovnání se sponzorským vzkazem tedy na diváka působí agresivnějšími výrazovými prostředky, tudíž intenzivněji, a snaží se jej zpravidla přímo přesvědčit ke koupi produktu tím, že vychvaluje jeho konkrétní vlastnosti, může použít srovnání s konkurencí, nadsázku, příběhy apod. Výše uvedená kritéria pro rozlišení mezi reklamou ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. n) zákona o vysílání a sponzorským vzkazem jsou plně aplikovatelná i pro tuto věc.

Nejvyšší správní soud při hodnocení předmětného spotu vycházel z odůvodnění správního rozhodnutí, ve kterém stěžovatelka předmětný spot popsala následovně: *„Postava dirigenta v popředí, otevírá se černá opona, za zvuků hudby se z kousků obrazů sestaví postupně čtyři obrazy s moderními obytnými domy. V závěru spotu velký text ‚sponzor pořadu GEOSAN Development www.geosan-development.cz‘. Spot je doprovázen hlasem mimo obraz: ‚Stavíme pro vás nové byty – Geosan Development!‘“*

Stěžovatelka v kasační stížnosti poukazuje zejména na dynamický prvek předmětného spotu, a sice dirigenta, stavění domů a hudbu. Nejvyšší správní soud však v těchto dynamických prvcích nespatřuje reklamní příběh, ani nemá za to, že by tyto prvky vybočovaly z běžných prostředků používaných k propagaci sponzora pořadu ve sponzorských vzkazech. Pokud není sponzor divákům všeobecně znám, je samozřejmé, že

se ve sponzorském vzkazu bude snažit představit předmět své činnosti. Proto není samo o sobě znakem reklamy ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. n) zákona o vysílání ani sdělení, že sponzor pořadu staví byty. V předmětném spotu podle výše uvedeného popisu není ani upřesněno, že by se jednalo o konkrétní byty, popřípadě alespoň rámcově, že se jedná o byty v určité lokalitě. Stejně tak není zdůrazňována žádná vlastnost produktů sponzora (skutečnost, že jsou stavěny byty nové, je nutno pokládat za samozřejmost, nikoliv za zdůraznění vlastnosti bytů), ani nejsou diváci vyzýváni ke koupi produktů sponzora či využití jeho služeb. Pokud stěžovatelka tvrdila, že se jedná o nabídku služeb, není z výše uvedeného vůbec zřejmé, vůči komu by tato nabídka měla směřovat. Sponzor byl limitován prostorem, který zákon dává sdělením ve sponzorském vzkazu, a zřejmě i proto se v předmětném spotu objevuje pouze kusá informace, která není ani dostatečně určitá. Sponzor může být stavební společností, která poskytuje služby investorům, nebo může být naopak on sám investorem, který nechá postavit byty a poté je nabízí k prodeji či pronájmu. Předmětný spot i proto nelze chápat jako nabídku konkrétního produktu (zboží či služby), neboť není zřejmé, komu by měla být tato nabídka určena. Nejvyšší správní soud posuzoval všechny zmíněné faktory předmětného spotu také společně, přičemž dospěl k závěru, že užité dynamické prvky nejsou podle popisu obsaženého v rozhodnutí stěžovatelky natolik intenzivní, aby mohly ve spojení s obecným sdělením sponzora, kterým pouze velmi rámcově představil svou činnost, učinit předmětný spot reklamou ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. n) zákona o vysílání. Hudba, dirigent a sestavení čtyř obrazů s moderními obytnými domy pouze dokreslují závěrečné sdělení: „Stavíme pro vás nové byty – Geosan Development!“. Jako celek se jedná toliko o představení sponzora ve sponzorském vzkazu, nikoliv o reklamu. Městský soud tedy tuto právní otázku posoudil správně a uvedená žalobní námitka není důvodná.

Podle stěžovatelky dále není pravdou, že by její rozhodnutí nebylo postaveno najisto z důvodu, že v rozhodnutí bylo uvedeno, že věta „stavíme pro vás nové byty“ je nenásilnou nabídkou služeb. I nenásilná reklama je podle ní reklamou. Nejvyšší správní soud dává stěžovatelce za pravdu, že charakteristika nabídky jako nenásilné sama o sobě nevylučuje, že je tato nabídka reklamou ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. n) zákona o vysílání. Nelze z toho dovozovat ani to, že by si stěžovatelka nebyla jistá svým hodnocením. Na druhou stranu základním důvodem pro zrušení rozhodnutí stěžovatelky byla skutečnost, že předmětný spot nebyl reklamou. Tento důvod je postaven, jak výše uvedeno, na správné interpretaci zákona i hodnocení skutkového stavu, takže nesprávnost další dílčí úvahy, která městský soud také vedla ke zrušení rozhodnutí stěžovatelky, nemůže být důvodem pro zrušení napadeného rozsudku (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, publikované pod č. 1865/2009 Sb. NSS). Nelze navíc odhlédnout od skutečnosti, že městský soud při hodnocení předmětného spotu výslovně uvedl, že se nejedná „ani o nenásilnou nabídku těchto služeb“.

Stěžovatelka také namítá, že není správný názor městského soudu, že spot může být považován za reklamu pouze tehdy, je-li v něm obsažen reklamní příběh a zároveň nabídka produktů zdůrazňováním jejich kvalit. Ani Nejvyšší správní soud nemá za to, že by musely být v reklamě přítomny všechny uvedené prvky zároveň. Tyto prvky se ve spotu mohou objevovat v menší či větší míře, nebo některý z nich nemusí být přítomen vůbec. Rozhodující je pak individuální komplexní posouzení, zejména s ohledem na

intenzitu užití jednotlivých prvků. Městský soud však nevyslovil, že by musely být všechny zmíněné prvky přítomny zároveň, jak dovozuje stěžovatelka z některých vět obsažených v odůvodnění napadeného rozsudku. Z něj je naopak zřejmé, že městský soud dospěl k závěru, že není splněn žádný z rozhodných znaků – není přítomna nabídka určitého výrobku, zdůrazňování kvalit výrobku, srovnávání s podobnými výrobky, ani reklamní příběh. Z vět užitých v odůvodnění, kterými městský soud hodnotil daný konkrétní spot, nelze vyvozovat obecný závěr, jak činí stěžovatelka. Jí namítaná nesprávnost takto vytvořeného závěru by navíc ani nemohla vést ke zrušení napadeného rozsudku, neboť jeho výrok stojí na důvodech, které v řízení před Nejvyšším správním soudem v podstatné míře obstály (srov. již citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, publikované pod č. 1865/2009 Sb. NSS).

V závěru kasační stížnosti je dále namítáno, že z napadeného rozsudku nelze seznat, zda tvrzené písařské chyby byly také důvodem pro zrušení rozhodnutí. Nejvyšší správní soud však tento názor stěžovatelky nesdílí. Městský soud výslovně uvedl, že se nejedná o vadu řízení, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí stěžovatelky, a že jde o písařskou chybu, kterou lze postupem podle správního řádu napravit, aniž by musela být důvodem ke zrušení rozhodnutí. Z odůvodnění napadeného rozsudku je tedy zcela zřejmé, že uvedené písařské chyby a „další nesrovnalosti“ nebyly důvodem pro zrušení rozhodnutí. Stěžovatelka má sice pravdu, že tvrzení o dalších nesrovnalostech není nijak konkretizováno, nicméně městský soud výslovně uvádí, že tyto nesrovnalosti nejsou důvodem pro zrušení rozhodnutí stěžovatelky. V situaci, kdy městský soud žalobě vyhověl a v předmětné pasáži odůvodnění se již jen vyjadřoval k dalším žalobním námitkám, které nepovažoval za důvodné, bylo plně postačující, pokud pouze odkázal na žalobkyní tvrzené „další nesrovnalosti“.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci úspěch neměla, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalobkyni pak podle obsahu spisu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. dubna 2011

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu